

nye skattelettelser, der med kirurgisk præcision giver de allerrigeste familier her i landet en skattelettelse? De eneste, der får gavn af den ændring af lejeværdibeskatningen, er de allerrigeste familier i Danmark, som bor i de dyreste villaer.

Er det ikke en usocialdemokratisk politik? Det er i hvert fald en asocial politik.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Nu kan det godt være, at Socialdemokratiet ikke rejser rundt og praler, men for at vende tilbage til publikationen, som dog trods alt bærer Finansministeriets logo, så er der jo allerede på side 5, nemlig hvor sammenfatningen er, de store armbevægelser: 5 år med ubrudt fremgang og den stabilitetsorienterede finanspolitik.

Der er jo ikke grænser for, hvilke voluminøse udtryk man bruger. Hvor man hidtil har nøjedes med at koncentrere sig om det, fru Pia Gjellerup taler om, nemlig de samlede offentlige finanser, så vover man sig den her gang ud på isen og skal lige i slutningen af sammenfatningen prale med, at statens driftsbudget i 1998 får et overskud på 23 mia. kr.

Så er det altså, at man skal være en interesseret læser, for man skal helt om på side 20 for at finde forklaringen, nemlig at der er engangsindtægter på 34,7 mia. kr. Det er dog trods alt ganske betragteligt. De 10 milliarder, fru Pia Gjellerup taler om i forbedringer, ja, vorherre bevares, de kommer bl.a., fordi man skal betale 10,7 mia. kr. mere i selskabsskat i 1998. Jeg er sikker på, at de virksomheder, som skal af med de penge, ikke synes, at det er nogen forbedring.

Så lad os holde os til kendsgerningerne. Kendsgerningerne er, at 10 pct. af statens indtægter i 1998 er engangsindtægter, og det er uholdbart.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Til hr. Frank Aaen vil jeg blot sige, at diskussionen om tunge ender har vi af gode grunde tit haft. Det er jo noget af det, politik handler om.

Når man har sænket bundskatten med 2 pct., ja, så har hr. Frank Aaen også ment, at det var noget, der kom de højeste indkomster mest til gode. Når man så gør det omvendte og i virkeligheden principielt øger bundskatten med ene procent med en ekstra pensionsopsparing, ja, så

er det pludselig omvendt. Så vender det den tunge ende nedad.

Hr. Frank Aaen må vælge, hvilket et af synspunkterne han vil føre frem, og det vil jeg have respekt for. Og så kan man jo vælge, at det er de 2 pct., der er den gode, og den 1 pct., der er den dårlige, eller omvendt. Jeg synes faktisk, der er en god balance i det, der bliver lavet både på skatteområdet og i forhold til forbruget.

Så til hr. Kim Behnke: Ja, jeg tror, at også hr. Kim Behnke må have bemærket, at der i sammenfatningen indledes med de samlede offentlige finanser. Det, hele opgørelsen indledes med, er et kapitel om de offentlige finanser, og jeg skal love hr. Kim Behnke, at hvis han ser tilbage i, hvad jeg på Socialdemokratiets vegne har sagt, vil han se, at jeg altid har holdt mig til de offentlige finanser. Men det er jo nu engang sådan, at det ville være meget underligt, om man i et budgetoversigt ikke bemærkede statens finanser, for det er lige netop dem, som en finanslov handler om, og derfor er det da meget naturligt, at man bemærker, hvordan de er.

Og så skal man jo ikke være en virkelig krakilsk nærlæser for at finde engangsindtægterne. Der er lavet en kæmpeplanche over, hvordan engangsindtægterne over årene har foldet sig ud, og hvilken påvirkning det har haft på overskuddet.

Endelig vil jeg sige, at når der betales mere selskabsskat, så tror jeg egentlig, at virksomhederne er glade for det, for der betales jo ikke mere selskabsskat, fordi selskabsskatten er øget. Nej, der betales mere selskabsskat, fordi virksomhederne tjener meget mere, og jeg tror, at virksomhederne er glade for de mange, mange procent, de selv må beholde som overskud.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg tror ikke helt, jeg fangede fru Pia Gjellerups jongleren rundt med tunge ender, så lad mig bare holde mig til realiteterne.

Bistandsmodtageren får næste år som følge af ATP-indgrebet efter skat reduceret sine forbrugsmuligheder med 0,9 pct. Den velbjærgede, der har en månedlig indkomst på 20.000 kr., får næste år begrænset sine forbrugsmuligheder med 0,4 pct., altså mindre end det halve af den begrænsning, bistandsmodtageren bliver udsat for. Uanset hvordan det kan fordrejes, så er det i min sprogbrug, at indgrebet vender den tunge ende nedad.